

Utorok 9. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 9. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: otázka
bez zjavného východiska;
cisárovi, čo patrí cisárovi; Bohu,
čo patrí Bohu.

04.06.2024

VODCOVIA izraelského ľudu sa už
niekoľko dní snažia objaviť v
Ježišových slovách nejakú
nezrovnalosť. Pri tejto príležitosti mu
položili otázku, ktorá by si podľa nich
vyžadovala radikálne zaujatie

stanoviska: „Slobodno platiť cisárovi daň, či nie? Máme platiť, či nemáme?“ (Mk 12, 14). Treba pripomenúť, že pre židovský národ nebolo vôbec príjemné byť súčasťou Rímskej ríše; nielen z politických, ale aj z náboženských dôvodov, pretože uctievanie cisára bolo urážkou Boha Izraela. Pán je teda postavený pred túto otázku, ktorá zrejme nemá východisko: ak by povedal, že je to dovolené, bol by medzi vlastným ľudom považovaný za zradcu; ak by povedal, že nie, mohol by byť pred rímskymi úradmi obvinený zo vzbury.

Ježiš sa svojou odpoveďou stavia nad tento spor: „Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu“ (Mk 12, 17). Na jednej strane pripomína povinnosti každého občana voči štátu: pripúšťa, že treba platiť daň, keďže obraz na minci patrí cisárovi, na druhej strane poukazuje aj na zodpovednosť každého občana voči

štátu. Poukazuje však aj na zodpovednosť každého človeka voči Bohu, pretože v našom srdci a duši je vtlačený Boží obraz. Dilema, ktorú sa vedúci predstavitelia Izraela snažia nastoliť, je teda len zdanlivá.

Svätý Josemaría v tomto istom zmysle často pripomínal, že „nie je — nejestvuje — žiaden rozpor medzi službou Bohu a službou ľuďom, medzi plnením občianskych povinností a povinností náboženských, medzi úsilím o budovanie a zlepšovanie terajšej spoločnosti a presvedčením, že po tomto svete kráčame ako po ceste, ktorá nás dovedie do nebeskej vlasti“^[1]. V skutočnosti je to naopak: tieto dve sféry, ak sú žité usporiadaným spôsobom, sa navzájom vyživujú. Vzdávanie chvály Bohu nás povedie k starostlivosti o svet, ktorý vzišiel z jeho rúk a ktorý nám dal ako dedičstvo; zároveň práve prácou na

spravodlivejšom svete, bok po boku s ostatnými občanmi, sa môžeme zapojiť do Božieho diela.

„CISÁROVI, čo je cisárovo“. Svätý Josemaría často opakoval, že my kresťania pracujeme na tomto svete nohami na zemi a hlavou v nebi. V tomto zmysle upozorňoval svoje deti, že „pre vás, muži a ženy tohto sveta, je akákoľvek forma vyhybania sa úprimnej realite každodenného života opakom Božej vôle“^[2]. V povinnostiach a záväzkoch voči spoločnosti nachádza kresťan svoju cestu k svätosti; sme povolaní prispieť svojou prácou k tomu, aby sa svet stal lepším, aby sme Kristovým svetlom oživilí všetky prostredia a povolania na zemi.

„Všetko je vaše, vy ste Kristovi a Kristus je Boží“ (1 Kor 3, 22-23),

vysvetľuje svätý Pavol. „Tvárou v tvár tejto skutočnosti,“ napísal prelát Opus Dei, „sa tešíme z radostí druhých, tešíme sa zo všetkých dobrých vecí, ktoré nás obklopujú, a sme vyzývaní výzvami našej doby“^[3]. Mnohí ľudia kvôli vojnovým situáciám a chudobe na rôznych miestach prežívajú časy utrpenia a veľkej núdze. Slová svätého Pavla sú výzvou, aby sme si osvojili výzvy sveta, počnúc tými, ktoré sú nám najbližšie: bolestná rodinná situácia, konflikt v práci, únava z povzbudzovania druhých v projekte, ktorý sa dostáva na plytčinu, alebo mnohé iné situácie, ktoré sú súčasťou nášho bezprostredného horizontu.

Všetci môžeme prispieť k zmierneniu problémov našej doby a nášho prostredia. Vďaka spoločenstvu svätých vieme, že sa môžeme navzájom podporovať prostredníctvom modlitby a sviatostí. Okrem toho môžeme svojimi

vlastnými talentami konať a podľa svojich možností zlepšiť život tých, ktorí sa ocitli v núdzi a prechádzajú okolo nás. „Uprostred kríz a búrok nás Pán vyzýva a pozýva, aby sme prebudili a aktivizovali túto solidaritu schopnú dať pevnosť, podporu a zmysel týmto časom, keď sa zdá, že všetko stroskotáva. Nech nás tvorivosť Ducha Svätého povzbudí k vytváraniu nových foriem rodinnej pohostinnosti, plodného bratstva a univerzálnej solidarity“^[4].

„BOHU, čo je Božie“. Po pripomenutí zákonnosti platenia dane cisárovi Ježiš zdôrazňuje oveľa hlbšiu skutočnosť: patríme Bohu. Vzťahy, ktoré vytvárame v spoločnosti, sú dôležité, sú súčasťou našej osobnosti a súčasťou životných radostí a starostí. Pán nám však pripomína

niečo hlbšie, a to, že sme stvorení na Boží obraz. „Ak na rímskych minciach bol odtlačený obraz cisára, a preto mu mali byť odovzdané, v srdci človeka je odtlačok Stvoriteľa, jediného Pána nášho života.

Autentická svetskosť teda neznamená zaobísť sa bez duchovného rozmeru, ale uznať, že práve tento rozmer je radikálne zárukou našej slobody a autonómie pozemských skutočností, a to vďaka vnuknutiam stvoriteľskej Múdrosti, ktoré ľudské svedomie vie prijať a uskutočniť“^[5].

Je to Boh, ktorý nám dal všetko, čím sme. Preto môžeme žiť svoj každodenný život „v uznaní našej základnej príslušnosti a v úprimnom uznaní nášho Otca, ktorý každého z nás stvoril jedinečným, neopakovateľným spôsobom, ale vždy podľa obrazu svojho milovaného Syna“^[6]. Poznanie, že sme závislí od Boha, nás nerobí

menej ľudskými, ani neoslabuje naše vzťahy, ale skôr nám odhaľuje inú skutočnosť: keď vieme, že sme milované deti Stvoriteľa, objavujeme svoju najvyššiu dôstojnosť, ktorá nás vedie k tomu, aby sme sa vnímali ako bratia a sestry. Navyše, keď sa ako kresťania venujeme pozemským skutočnostiam, vraciame Bohu to, čo mu patrí: takto môžeme vždy s nádejou hľadiť do budúcnosti a odvážne odpovedať na výzvy našej doby. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby s Božou pomocou urobila svet lepším, tak ako to urobila vo svojom dome a v Nazarete.

.....

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 165.

[2] Svätý Josemaría, *Vrúcne milovať svet*.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 19-III-2022, bod 7.

[4] František, *Audiencia*, 2-IX-2020.

[5] Benedikt XVI, *Audiencia*, 17-IX-2008.

[6] František, *Anjel Pána*, 22-X-2017.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/utorok-9-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/utorok-9-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (10.03.2026)